

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. I.**
bytem K. 287, X H.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. KUOK 42781/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hranice (dále jen „městský úřad“) ze dne 18. 1. 2017, č. j. OVV/16094/16-8/Hla/212. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

2. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 7. 11. 2016 v 10.16 h v obci Běloučín na silnici I. třídy č. 47, u domu č. 118, ve směru jízdy od obce Hranice na obec Odry, jako řidič osobního motorového vozidla tovární zn. Volkswagen Passat Variant, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zákonem na 50 km/h o 43 km/h, neboť jel rychlostí 93 km/h. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byly žalobci uloženy sankce ve formě pokuty ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
3. **V žalobě** žalobce namítal absenci formálního znaku přestupku a procesní vadu spočívající v nevyrozumění žalobce o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům.
4. Žalobce namítal, že ke změření rychlosti předmětného vozidla došlo mimo obec až za dopravní značkou IS 12b. Správní orgán dospěl k závěru, že rychlost žalobce byla změřena v obci pouze na základě oznámení přestupku, jehož vyhotovení je však jednostranným úkonem Policie ČR. Toto oznámení žalobce nečetl, nepodepsal ho a na jeho vypracování se nijak nepodílel. Dalším podkladem rozhodnutí byl úřední záznam. To však nejsou důkazy, které by prokazovaly, že ke spáchání přestupku skutečně došlo, nýbrž listiny nastiňující pouhé podezření, že ke spáchání přestupku mohlo dojít. Podle judikatury úřední záznamy a oznámení přestupku nejsou pro dokazování ve správním řízení dostačující a nemohou vést ke zjištění skutkového stavu. Svědeckou výpověď osob, které úřední záznamy sepsaly – ani nikoho jiného – přitom správní orgán k dané věci neprovedl, ačkoliv již během správního řízení provést mohl a měl. Obsah úředních záznamů je navíc prokazatelně lživý, když policista v úředních záznamech například uvádí, že vozidlo bylo změřeno a asi po 300 metrech dojet. Jelikož měřené vozidlo dle údajů na fotografii z rychloměru mělo jet rychlostí 96 km/h, přičemž měřicí (policejní) vozidlo stálo (rychlost 0 km/h), vozidlo žalobce by vzdálenost 300 m urazilo za 11 sekund. Je přitom vyloučeno, aby se policisté během takto krátké doby rozhodli, že vozidlo dostihnou, rozjeli se, dosáhli rychlosti značně převyšující 100 km/h, vozidlo předjeli, z vysoké rychlosti dobrzdili a zastavili (po 300 metrech již mělo dojít k zastavení, nikoliv pouze k dojetí vozidla). Dle veřejně dostupných informací, například na www.auto.cz zrychlení z 0 na 100 km/h u policejních vozidel Škoda Octavie trvá 7,3 sekundy. Uvedené tvrzení je tedy zcela nereálné.
5. K tvrzení žalovaného v rozhodnutí o odvolání, že bylo dostatečně vymezeno přesné místo spáchání skutku, žalobce uvedl, že namítal, že nebylo vymezeno správně, nikoliv nedostatečně. I na samotné fotografii zachycující vozidlo je v protisměru patrný obdélníkový tvar dopravní značky IS 12a, i když černobílý výtisk je značně nekvalitní. Je tedy patrné, že vozidlo žalobce se nacházelo na konci obce, a to již za dopravní značkou označující konec obce a nikoliv uprostřed obce, jak tvrdí žalovaný. Žalovaný tvrzení žalobce odmítl na základě toho, že místo spáchání přestupku rozporoval až v podaném odvolání. To je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. I když se žalobcův popis situace v průběhu času měnil, ještě to neznamená, že lze odmítnout všechna jeho tvrzení jako nevěrohodná a rezignovat na řádné zjištění stavu věci. Koncentrace podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v přestupkovém řízení neplatí. Žalobce nemůže být k výpovědi ani doznání nucen a je na něm, jakou procesní strategii zvolí. Může zůstat i pasivní. Protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadňují správnímu orgánu jeho činnost. To ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení. Poměřovat

práva obviněného z přestupku je nutno s právy obviněného z trestného činu a lze poukázat i na § 249 odst. 3 trestního řádu. Obviněný z přestupku nemá povinnost poskytovat součinnost. Správní orgán v řízení o přestupku je povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. V sankčním řízení se v krystalicky čisté podobě uplatňuje zásada vyšetřovací.

6. Když žalovaný tvrdí, že místo protiprávního jednání bylo prokázáno úředními záznamy, zcela tak ignoruje odvolací námitku žalobce, že oznámení přestupku a úřední záznam nejsou způsobilé důkazy. Žalovaný uvedl, že při zpochybnění některého z důkazů se přesouvá důkazní břemeno na obviněného z přestupku. Žalobce však žádný důkaz nezpochybnil, neboť žádný důkaz prokazující místo měření rychlosti nebyl ve správním řízení předložen. Úřední záznamy takovým důkazem nejsou. Žalobce navíc obsah úředních záznamů zpochybnil, když v odvolání uvedl, že jejich obsah je lživý (údaj o 300 metrech). Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
7. Další žalobní námitkou brojil žalobce proti tomu, že dne 22. 12. 2016 proběhlo jednání, na které se řádně omluvil, a zároveň nevěděl, že po něm bude mít možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Městský úřad v předvolání mimo pasáž označenou „poučení“ uvedl pouze, že dle § 36 správního řádu má žalobce právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, dále má právo vyjádřit své stanovisko, a rovněž má právo před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Jednalo se o obecné poučení poskytnuté současně s informací o zahájení řízení a nikoliv po ukončení zjišťování podkladů pro vydání rozhodnutí. Z dané písemnosti nevyplývalo, že by právě po ústním jednání, o jehož nařízení byl žalobce informován předvoláním, mělo dojít k ukončení řízení a vydání rozhodnutí. Takový postup je v rozporu s judikaturou. O možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim tedy žalobce řádně informován nebyl. Městský úřad ho o takové možnosti nevyrozuměl v žádném okamžiku řízení až do vydání rozhodnutí, přičemž takový postup je nezákonný a vedl k zásahu do ústavně zaručeného práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a tedy vadě, která měla vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Podle stávající judikatury není povinnost podle § 36 odst. 3 správního řádu splněna tím, že v oznámení o zahájení řízení sdělí správní orgán účastníkům řízení, že jsou oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, že mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko a před vydáním rozhodnutí se mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění. Přitom žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Ca 18/2008, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008–55, č. 2664/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2009, sp. zn. 57 Ca 17/2008. Argumentace žalovaného se s těmito odvolacími námitkami naprosto minula. Žalobce nebyl vyzván ani vyrozuměn o tom, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí již bylo k určitému okamžiku ukončeno, anebo k určitému okamžiku ukončeno bude. Tak bylo žalobci zabráněno v tom, aby se mohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům.
8. Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** k námitce, že bylo rozhodováno na základě úředního záznamu, uvedl, že výstupy z měřicího zařízení (záznam o přestupku) včetně písemnosti sepsované na místě spáchání přestupku (oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu), kde je žalobci dána možnost se ke svému jednání vyjádřit, jsou zajisté neodkladné a neopakovatelné úkony, které lze jako důkazy použít i přes

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

skutečnost, že byly pořízeny před zahájením přestupkového řízení. Žalobce se ke svému jednání na oznámení přestupku sice nevyjádřil, ale písemnost podepsal.

9. Námitka, že vozidlo bylo měřeno mimo obec, je vyvrácena spisovým materiálem městského úřadu, a to listinou č. 3 spisu, na které je zřejmé, že měřené vozidlo projíždí zástavbu obce. Je otázkou, proč žalobce tuto námitku neuplatnil při samotné kontrole a neuvedl ji ve svém vyjádření, respektive odmítl se vyjádřit. Následné tvrzení o měření vozidla mimo obec lze vyhodnotit jako zřejmě účelové.
10. K námitce týkající se porušení procesních práv tím, že žalobci nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, žalovaný uvedl, že žalobce byl řádně a v dostatečném předstihu vyrozuměn o konání ústního jednání s poučením, že v případě, kdy se odmítne dostavit bez závažných důvodů nebo se nedostaví bez náležité omluvy, bude přestupek projednán v jeho nepřítomnosti. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As 17/2010–111, poskytnutí reálné možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí při ústním jednání je třeba přitom chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Z toho lze dovodit, že smyslem § 36 správního řádu je umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své výhrady, případně učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Pokud tedy správní orgán postupoval v souladu s § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), dal žalobci reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně postavil své rozhodnutí.
11. Podle žalovaného žalobní námitky jsou jednoznačně vyvráceny spisovým materiálem městského úřadu i žalovaného. Z tohoto spisového materiálu je patrné, že oba správní orgány postupovaly v souladu s § 3 správního řádu, kdy byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, a to při zachování všech procesních práv žalobce. Je věcí žalobce, zda v řízení svá procesní práva uplatní či nikoliv a nemůže svoji nečinnost dávat k tíži žalovanému.
12. Žalobce **v replice** namítl, že se žalovaný nevypořádal s argumenty žalobce uvedenými v žalobě. Z fotografie je patrné, že vozidlo žalobce se při změření nacházelo na konci obce za dopravní značkou označující konec obce a nikoliv uprostřed obce, jak tvrdí žalovaný. Listina č. 3 spisu, na kterou se odkazuje žalovaný, naopak prokazuje, že vozidlo žalobce teprve vjíždělo do obce, tzn. že rychlost mu byla změřena před začátkem obce, neboť v protisměru se nachází dopravní značka označující konec obce, což lze dovodit z jejího tvaru, tj. obdélníkový tvar těchto rozměrů, který mají pouze dopravní značky označující začátek a konec obce.
13. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 28. 4. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
14. Soud zjistil ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci z oznámení přestupku ze dne 22. 11. 2016 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

rozsudku. Podle oznámení se žalobce do ručně psaného tiskopisu nevyjádřil, pouze ho podepsal. Tuto skutečnost osvědčuje ručně psané oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

15. Podle záznamu o přestupku z rychloměru byl přestupek spáchán tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Režim měření byl automatizovaný, měření proběhlo v obci, stanovištěm byla obec Běloutín. V záznamu jsou uvedeny i souřadnice GPS. Na fotografii je uprostřed snímku předmětné vozidlo jedoucí v husté obytné zástavbě. Podle fotografie policejní vozidlo mělo rychlost 0 km/h a vozidlo žalobce 96 km/h. Podle záznamu nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla 50 km/h.
16. Podle ověřovacího listu č. 218/16 ze dne 3. 11. 2016 byl rychloměr jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Konec platnosti ověření byl dne 2. 11. 2017.
17. Podle úředního záznamu ze dne 7. 11. 2016 měření probíhalo v blízkosti domu č. 118 při pravém okraji vozovky. Po změření vozidla žalobce se policisté rozjeli za tímto vozidlem a za pomoci nápisu STOP POLICIE a VRZ ho zastavili asi 300 m ve směru na obec Odry při pravém okraji vozovky. Na měřicím zařízení nedošlo k žádné události, která by mohla ovlivnit přesnost měření. Měření probíhalo v obci Běloutín ve směru na obec Odry v úseku silnice č. I/47, kde je povolená rychlost 50 km/h. Úřední záznam sepsal nstržm. L. K..
18. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 7. 11. 2016, sepsaného nstržm. P. L., bylo služební vozidlo zaparkováno v obci Běloutín u domu č. 118, kde policisté měřili projíždějící vozidla směrem na obec Odry. V měřeném úseku je povolená rychlost v obci 50 km/h. Předmětnému vozidlu byla naměřena rychlost 96 km/h (po odchylce 93 km/h). Po změření vozidla se policisté rozjeli za tímto vozidlem a za pomoci nápisu STOP POLICIE a VRZ ho předepsaným způsobem zastavili asi 300 m ve směru na obec Odry. Jmenovaný policista oznámil žalobci, že nelze přestupek vyřešit v blokovém řízení, a proto vypsál oznámení přestupku. Oznámení předložil žalobci k přečtení, dal mu možnost se k věci vyjádřit, což žalobce neučinil, ale tiskopis podepsal.
19. Podle předvolání a oznámení o zahájení řízení ze dne 12. 6. 2016 byl žalobce předvolán k jednání na den 22. 12. 2016 a byl poučen podle § 36 správního řádu, že má právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, dále má právo vyjádřit své stanovisko, a rovněž má právo před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.
20. Podle úředního záznamu ze dne 13. 12. 2016 se dostavil k nahlédnutí do spisu a převzetí kompletní kopie spisu žalobce, který převzal v kopii správní spis v rozsahu sedmi listů.
21. Dne 21. 12. 2016 se žalobce prostřednictvím zmocněnkyně M. Š. omluvil z ústního jednání a navrhl jeho přeložení na den 30. 12. 2016. Důvodem omluvy byla akutní hospitalizace zmocněnkyně v nemocnici.
22. Písemností ze dne 28. 12. 2016, doručené zmocněnkyni dne 28. 12. 2016, sdělil městský úřad zmocněnkyni, že návrh termínu ústního jednání na den 30. 12. 2016 akceptuje pouze za předpokladu, že doloží potvrzení o akutní hospitalizaci v nemocnici a současně plnou moc k zastupování žalobce.
23. Podle správního spisu nebyla do dne 22. 12. 2016 doručena městskému úřadu žádná písemnost ani plná moc zmocněnkyně, ani doložena její omluva.

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

24. Dne 22. 12. 2016 proběhlo projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnkyně.
25. Dne 28. 12. 2016 v 18.15.18 h byla podána datová zpráva obsahující plnou moc, kterou žalobce udělil zmocněnkyni k zastupování.
26. **Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2017** byl žalobce uznán vinným z předmětného přestupku. Městský úřad v rozhodnutí citoval z výše uvedených a popsanych listinných důkazů, které vyhodnotil tak, že z nich jednoznačně vyplývá totožnost řidiče, vozidlo, kterým byl přestupek spáchán, porušení ustanovení zákona o silničním provozu, což rovněž vyplývá z úředního záznamu obsluhy radaru a hlídky provádějící silniční kontrolu po zastavení vozidla, které byly použity jako podpůrné listinné podklady, v nichž je popsáno vyličení události, a rovněž skutečnost, že řidič byl hlídkou kontrolován a jeho totožnost spolehlivě zjištěna. Z důkazu záznam o přestupku, včetně fotografie č. 1995 pořízené radarem jednoznačně vyplývá, že přestupek byl spáchán dne 7. 11. 2016 v 10.16 hodin osobním motorovým vozidlem tovární zn. Volkswagen Passat Variant, RZ X. Ověřovací list jednoznačně prokazuje, že záznamové zařízení stejně jako samotný měřič rychlosti byly řádně ověřeny a schváleny k měření rychlosti, konec platnosti ověření byl 2. 11. 2017. Městský úřad dospěl k závěru, že žalobce jednoznačně a nespochybnitelně přestupek spáchal, protože jako ztotožněný řidič předmětného vozidla výrazně překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci. Ohledně skutkového stavu nevznikly u městského úřadu důvodné pochybnosti, a proto městský úřad neprováděl výsledky obsluhy radaru a zasahující hlídky Policie ČR. Tento úkon vyhodnotil jako nadbytečný, který by nemohl přinést žádné nové zásadní poznatky v uvedené věci. K omluvě zmocněnkyně z ústního jednání a návrhu nového termínu ústního jednání městský úřad uvedl, že odůvodněnost těchto podání zmocněnkyně nedoložila, a proto městský úřad nevyhodnotil omluvu jako řádnou a náležitou, ani nepřijal návrh na nový termín projednání přestupku. Jako projev vstřícnosti zmocněnkyni městský úřad sdělil, že její návrh nového termínu ústního jednání akceptuje pouze za předpokladu, že doloží potvrzení o akutní hospitalizaci v nemocnici, což zmocněnkyně neučinila. Podle městského úřadu se žalobce tímto způsobem sám dobrovolně připravil o možnost namítat skutečnosti, které by mohly zvrátit výrok o vině i o sankci za posuzovaný skutek. Právě v možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně spočívalo hlavní právo žalobce uvedené v § 36 správního řádu a toto právo mu nebylo městským úřadem nijak upíráno. Žalobce však této možnosti nevyužil.
27. **V odvolání** žalobce namítal na třiceti stranách porušení obecných zásad správního řízení. Mimo jiné žalobce sám v odvolání uvedl, že projednání přestupku se může konat v nepřítomnosti obviněného, pokud se bez řádné omluvy k ústnímu jednání nedostaví, ač byl řádně předvolán. K použití důkazu záznamem z rychloměru sám žalobce uvedl, že v takovém případě je nutné, aby správní orgán hodnotil použitelnost důkazního prostředku v mezích správního řádu, zákona o silničním provozu a zákona o metrologii. Proto je nutné, aby takové měřidlo bylo ověřené a jednalo se o tzv. stanovené měřidlo. O tom vydá příslušný orgán certifikát, který má charakter veřejné listiny. Výstup z ověřeného měřicího zařízení je pak obecně v praxi správních orgánů označován za správný, pakliže není prokázán opak. Dále žalobce uvedl, že v praxi správní orgány zpravidla o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí poučují obviněné již v předvolání k ústnímu jednání, kde je zpravidla uvedeno, že obviněný toto právo bude moci realizovat v závěru ústního jednání. Jestliže jsou po ústním jednání do spisu založeny další podklady pro rozhodnutí, má správní orgán povinnost o této skutečnosti obviněného

informovat. Obviněný by měl skutečnosti týkající se skutkového průběhu uplatňovat nejpozději ve lhůtě pro vydání rozhodnutí v prvním stupni. Jestliže totiž obviněný namítá odlišný skutkový průběh až v odvolacím řízení nebo až v podané správní žalobě, je na takovou námitku rozhodujícím orgánem pohlíženo jako na účelovou a nevěrohodnou. Dále žalobce namítal absenci formálního znaku přestupku a procesní vadu spočívající v nevyrozumění obviněného o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Obsah těchto námitek je totožný jako v žalobě.

28. Žalovaný v **rozhodnutí o odvolání** zdůraznil, že předvolání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou na adrese jeho trvalého pobytu dne 8. 12. 2016, tzn. s dostatečným předstihem. Až dne 22. 12. 2016 obdržel městský úřad omluvu zmocněnkyně. Tu městský úřad vyrozuměl o skutečnosti, že omluva bude akceptována v případě, že důvod omluvy bude městskému úřadu doložen. Zmocněnkyně však důvod své nepřítomnosti, a to ani po výzvě, městskému úřadu nikterak nedoložila. Žalovaný takovýto způsob omluvy z jednání nepovažoval za řádný ani včasný. Podle dodatečně předložené plné moci převzala zmocněnkyně žalobce zmocnění dne 14. 12. 2016 a v plné moci bylo zakotveno oprávnění ustanovit za sebe zástupce. Podle žalovaného bylo možné po žalobci žádat, aby se z jednání řádně a včas omluvil, popřípadě v akutních záležitostech městskému úřadu doložil důvod nepřítomnosti, jakmile to bude možné. Po zmocněnkyni lze pak oprávněně požadovat, aby taktéž městskému úřadu sdělila důvod své nepřítomnosti u nařízeného ústního jednání, tím spíše za situace, kdy bylo možné se nechat při ústním jednání zastoupit substitutem. Vzhledem k uvedenému byly splněny podmínky postupu podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, kdy městský úřad tak zcela logicky projednal věc v nepřítomnosti žalobce a následně v meritu věci vydal rozhodnutí. To zhledal žalovaný jako opodstatněné a v souladu s právními předpisy. Svou nepřítomností se žalobce sám připravil o právo účelně se hájit v probíhajícím správním řízení, stejně tak jako se před vydáním rozhodnutí seznámit s jeho podklady. O možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí byl žalobce vyrozuměn v předvolání k ústnímu jednání, které obdržel dne 8. 12. 2016. Městský úřad po provedení ústního jednání v nepřítomnosti žalobce již podklady pro vydání rozhodnutí nedoplňoval, a proto bylo možné k vydání rozhodnutí přistoupit, aniž by byl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí opětovně vyrozuměn.
29. Žalovaný zrekapituloval skutkový stav zjištěný ze shora citovaných podkladů a podotkl, že každé měřicí zařízení, které Policie ČR k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcím vyhláškám. Měřidlo musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně ověřován. Skutkový stav vzal žalovaný za prokázaný z provedených důkazů, které odpovídaly podkladům rozhodnutí. Předmětné vozidlo bylo předepsaným způsobem zastaveno a v řidiči byl zjištěn dle předložených dokladů potřebných pro provoz a řízení vozidla žalobce. K námitce, že k překročení rychlosti došlo až za dopravním značením označujícím konec obce a nikoliv v obci, žalovaný uvedl, že městský úřad dostatečně přistoupil k vymezení přesného místa spáchání skutku v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a § 77 zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že dům č. p. 118 se nachází zhruba ve středu poměrně rozlehlé obce Bělotín, považoval žalovaný námitku, že došlo k překročení rychlosti mimo obec, za zcela nereálnou. Žalobce místo měření v průběhu řízení nerozporoval, a proto neměl městský úřad důvod o místu spáchání přestupku pochybovat. Žalobce se na místě projednání přestupku k věci ani místu spáchání přestupku nevyjádřil. Oznámení však s označením místa spáchání přestupku i naměřenou rychlostí jízdy a právní kvalifikací podepsal. Ani v průběhu řízení se

k předmětu řízení nevyjádřil, byť byl se spisovým materiálem seznámen a jeho kopii obdržel dne 13. 12. 2016. Žalobce místo spáchání přestupku rozporoval až v odvolání, což dle žalovaného lze považovat pouze za taktiku obhajoby žalobce, zejména vzhledem ke skutečnosti, že na podporu svého tvrzení žádné další skutečnosti či důkazy neuvedl a žalovanému nepředložil. Městský úřad tak zcela logicky vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť v předložených podkladech nehledal žádné rozpory, a proto na jejich základě přistoupil k vydání rozhodnutí, aniž by shledal nutnost provádět výslechy obsluhy radaru a zasahující hlídky Policie ČR. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými i právním závěrem městského úřadu, uvedeným v odůvodnění rozhodnutí napadeného odvoláním. Podkladem rozhodnutí byl záznam z měřicího zařízení, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady, konkrétně oznámením přestupku sepsaném na místě jeho zjištění, úředními záznamy zasahujících policistů, které dokumentovaly stav a okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán. Uvedené podklady prokazují, jak dobu, místo protiprávního jednání žalobce, tak i odpovědnost žalobce za přestupek a samotnou osobu žalobce a pachatele přestupku, který byl při řízení naměřeného vozidla policejním orgánem bezprostředně poté stavěn, kontrolován a fyzicky ztotožněn. Záznam z měřicího zařízení pořízený kalibrovaným měřidlem mimo jiné dokumentuje den i čas měření, naměřenou rychlost a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným schváleným měřicím zařízením, doloženým ověřovacím listem k danému typu měřidla. Na podkladě uvedeného je možno dospět k jednoznačnému závěru, který prokazuje odpovědnost žalobce za protiprávní jednání. Na základě uceleného řetězce důkazů tyto tvoří logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Ani sám žalobce v průběhu řízení skutek ani další okolnosti nezpochybňoval, nežádal provedení žádných důkazů a nečinil žádné návrhy na doplnění dokazování. Tudíž důkaz takto získaný (záznam z měřicího zařízení), spolu s ostatními podklady, jsou bezesporu přesvědčivými a spolehlivě zjištěnými důkazy ve smyslu § 50 a § 51 správního řádu. Městský úřad zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Také žalovaný považoval důkazy provedené v přestupkovém řízení za dostatečné a osvědčující spáchání daného přestupku. Byly zde především listiny obsahující fotografie předmětného vozidla s vyznačením údajů o aktuální rychlosti, čase a poloze vozidla, kdy na fotografiích je patrný i aktuální provoz na silnici a domovní zástavba podél komunikace. Žalobce věděl nejpozději dne 8. 12. 2016, kdy převzal oznámení o zahájení přestupkového řízení, jaké jednání je mu konkrétně kladeno za vinu a jak si má počínat při uplatnění svých práv. Pokud shromážděné důkazy (včetně ověřovacího listu měřiče rychlosti, záznamu o přestupku, který byl vyplněn na místě samém po ztotožnění žalobce) ve svém souhrnu prokazovaly protiprávní jednání žalobce bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, neměl městský úřad důvod z vlastní iniciativy provádět další dokazování a tento postup nebyl v rozporu se základními zásadami správního řízení. Žalobce tak ani nebyl dotčen na svém právu garantovaném čl. 6 odst. 1 písmenem d) Úmluvy, neboť měl zachovánu možnost navrhnout důkazy, včetně výslechu policistů, avšak tuto možnost nevyužil, přestože byl v předvolání o svém právu řádně poučen. Primárně důkazní břemeno leží na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality). Pokud je však tvrzením žalobce některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá

tvrzení prokázal. Žalobce ani jeho zmocněnkyně na podporu svých tvrzení však v průběhu řízení nepředložili žádný přesvědčivý důkaz.

30. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
31. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 7. 11. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 2. 5. 2017.
32. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
33. Námitka žalobce, že v době změření rychlosti a spáchání přezkoumávaného přestupku nejel v obci, je lichá. Již ze samotného snímku z rychloměru se podává, že předmětné vozidlo bylo změřeno uprostřed husté zástavby, v těsné blízkosti domů. Tento důkaz byl podpořen podklady rozhodnutí – úředními záznamy a oznámeními přestupku. Podle všech těchto podkladů rozhodnutí bylo vozidlo změřeno u domu č. p. 118. Tento dům se nachází v obci, jak uvedli policisté v záznamech. Ostatně, žalobce byl stavěn asi 300 m od tohoto místa, tak si musel být dobře vědom, kde k přestupku došlo. Nad rámec rozhodnutí soud poukazuje na to, že následně je místo spáchání přestupku (umístění domu č. p. 118 v Běloušíně) snadno ověřitelné i v internetových mapách a podle nich se nachází uprostřed obce, ve značné vzdálenosti od jeho konce či začátku. Argument žalobce, že o místě přestupku mimo obce svědčí dopravní značka „Konec obce“, vyobrazená na snímku z rychloměru, je zcela mylný. Na snímku z rychloměru skutečně na sloupu elektrického vedení je tabule, jejíž obsah však byl na snímku vymazán. Umístění na sloupu, velikost i umístění uprostřed obce však nemohou vést ani k domněnce, že by se mohlo jednat o dopravní značku označující konec obce. Výmaz mohl sloužit spíše k odstranění obsahu reklamní značky či ukazatele. Jednoznačně však nejde o označení konce obce. Nadto po levé straně snímku, tj. v opačném směru jízdy, než byl žalobce, by nešlo o dopravní značku označující konec obce, ale její začátek.
34. Nedůvodná je námitka, že úřední záznamy v posuzovaném případě nemohly sloužit jako důkaz. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii blíže středu snímku, je vidět, že počasí bylo jasné a slunečné. Podstatné je, že vozidlo nebylo vyfotografováno z kopce či z výšky, ale (přibližně) ze stejné roviny.
35. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel,

alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz, náleze Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).

36. V daném případě není žádného důvodu, proč by správní orgány i soud neměly důvěřovat údajům zapsaným v úředních záznamech a oznámeních přestupku. Obecné námitky a návrhy na dokazování v daném případě relevantním zpochybněním obsahu záznamů a důkazu snímkem z rychloměru nejsou. Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznese žádné pochybnosti tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013–37, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013–35, nebo č. j. 2 As 121/2011–90, či rozsudek ve věci sp. zn. 10 As 206/2014, podle kterého není třeba po zaznamenání rychlosti rychloměrem vyslýchat policisty).
37. Pro úplnost soud poukazuje na to, že žalobce si musel být vědom, že se nachází v obci podle delšího projíždění hustou zástavbou. I kdyby v příslušném místě chyběla dopravní značka označující začátek obce, byl by povinen žalobce dodržet obecnou, zákonem stanovenou nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h. Soud odkazuje na právní závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012–50, www.nssoud.cz, podle kterého *přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.*
38. V posuzovaném případě se soud ztotožnil se závěry správních orgánů, že další dokazování bylo ve věci nadbytečné, skutkový stav byl dostatečně objasněn provedeným dokazováním. Soud neshledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, protože se s námitkami žalobce vypořádalo, je srozumitelné, výrok není vnitřně rozporný, lze zjistit, zda odvolání bylo zamítnuto a z jakých důvodů, lze seznat, co je výrok a co odůvodnění; je patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí má vhodnou formulaci výroku, která má za následek, že rozhodnutí žalobce zavazuje. Napadené rozhodnutí netrpí nedostatkem důvodů a nemá takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody; správní orgán neopřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem a je zřejmé, jaké důkazy v řízení byly provedeny.
39. Žalobce má pravdu v tom, že v řízení o přestupku neplatí koncentrace řízení. Žalovaný se však se všemi jeho námitkami vypořádal. Posouzení jejich věrohodnosti je jinou otázkou. Pokud se žalobce nevyjádřil k věci hned při zjištění přestupku do oznámení přestupku, případně ihned po zahájení řízení o přestupku, ač tak učinit mohl, pak na sebe vzal riziko důvodného posouzení dodatečného tvrzení jako účelového a zcela nedůvěryhodného a dále na sebe přenesl břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013–37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).
40. Uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně, přičemž je ale *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i*

jako účelová“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání. Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „*paletu námitek*“, ale dokonce všechny námitky až v odvolání, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o místu měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla, neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu odvolacího řízení. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.

41. Neopodstatněná je i námitka, že se žalobce neměl možnost vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Tato námitka je zcela v rozporu se zjištěným obsahem správního spisu.
42. Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
43. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je tedy dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s podklady rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008-80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008-90, ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010-59, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28 atp.).
44. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl v řízení poučen o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, jakož i o svých dalších procesních právech. Srov. předvolání městského úřadu ze dne 6. 12. 2016, ve které byl žalobce mj. upozorněn na možnost navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí atp. Nelze tedy hovořit o tom, že by žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze správního spisu nelze dovodit ani to, že by žalobci bylo bráněno v nahlížení do spisu, popř. v navrhování či v předkládání podkladů rozhodnutí.
45. Je pravdou, že správní orgán vyrozuměl žalobce o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí již před nařízením ústního jednání. V označené výzvě je však výslovně uvedeno: „Podle § 36 správního řádu máte právo navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, dále má právo vyjádřit své stanovisko, a rovněž má právo před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“ Využití práva dle § 36 odst. 3 správního řádu tak městský úřad blíže časově nevymezil. Žalobci tak nemuselo být zřejmé, k jakému okamžiku bude městský úřad považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí ve věci samé. Jde o vadu, která však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože žalobce do spisu nahlédl, se všemi podklady rozhodnutí se seznámil a žádné jiné další podklady rozhodnutí nebyly ve správním řízení pořízeny a vzaty v úvahu při rozhodování o přestupku. Nadto je třeba připomenout, že v přestupkovém řízení neplatí koncentrace řízení a žalobce mohl vyjádřit své námitky v odvolání, což také učinil.

46. Pro dokreslení zdejší soud poukazuje na právní názor podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31, že i pokud správní orgán neučiní o provedení některých důkazů záznam do spisu (§ 53 odst. 6 věta první správního řádu z roku 2004) a nedá účastníku řízení možnost se před vydáním rozhodnutí k těmto podkladům vyjádřit (§ 36 odst. 3 téhož zákona) a současně výrok napadeného rozhodnutí není opřen o tyto důkazy a žalobce v žalobě netvrdí, že by tyto důkazy byly a jak způsobily ovlivnit závěry žalovaného, jedná se sice o procesní pochybení, avšak o procesní pochybení, které nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
47. Žalobce v posuzovaném případě ani neuvádí, jak jej uvedený postup městského úřadu zkrátil na jeho právech. Netvrdí například, že by mu městský úřad bránil vyjádřit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, že hodlal předložit další podklad rozhodnutí, který by ostatní podklady rozhodnutí zpochybnil atp. Ani v žalobě žalobce nepředkládal takový podklad, resp. relevantně nezpochybňoval správnost podkladů rozhodnutí, o které se opíraly správní orgány.
48. Žalobce dne 13. 12. 2016 osobně nahlédl do správního spisu a požádal o kopie listin z tohoto spisu, které obdržel, jak potvrdil svým podpisem na úředním záznamu. Městský úřad neuvedl přesně, které listiny žalobci vydal, což je vadou řízení, kterou však žalobce v žalobě nenamítal a současně neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Přesto je ze záznamu o nahlédnutí do spisu zjevné, že všechny podklady rozhodnutí, ze kterých v rozhodnutí ze dne 18. 1. 2017 městský úřad vycházel, žalobce viděl a měl možnost se s nimi podrobně seznámit. Žádné podklady rozhodnutí ani důkazy nebyly dále do správního spisu doplňovány, jak mohl žalobce vyrozumět z rozhodnutí městského úřadu ze dne 18. 1. 2017, žádné jiné podklady nejsou v rozhodnutí uvedeny. V takovém případě nemohlo dojít k porušení práva žalobce vyjádřit
49. se k věci před vydáním rozhodnutí. Od nahlédnutí do spisu žalobcem uplynul ode dne 13. 12. 2016 do dne vydání rozhodnutí dne 18. 1. 2017 více než jeden měsíc, což je podle soudu zcela dostatečná doba odpovídající charakteru přestupku a složitosti věc.
50. Žalobce nadto ani v žalobě relevantně netvrdí, že by se přestupku nedopustil. Omezil se na námitky poukazující na procesní pochybení a nezpochybňoval samotné spáchání přestupku. Zdejší soud přitakává správním orgánům, že obsah správního spisu jednoznačně potvrzuje závěr o tom, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil žalobce (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35 atp.).
51. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
52. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti

nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů

řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. března 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně